

Súd: Okresný súd Skalica
Spisová značka: 7C/337/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2714205233
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimíra Slobodová
ECLI: ECLI:SK:OSSI:2016:2714205233.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Skalica samosudkyňou JUDr. Vladimírou Slobodovou v právnej veci navrhovateľa: PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zast. advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., AK so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 47 233 516 proti odporcom: X. C. X., B.. XX.XX.XXXX, X. T. XXXX/XX, U., občianka SR a 2. W. J., B.. XX.XX.XXXX, X. T. XXXX/XX, U., občianka, za účasti občianskeho združenia Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, Šafárikovo nám. 7, Bratislava, IČO: 42 362 962, zast. advokátom JUDr. Bohdanom Jakubisom, AK so sídlom Dobrovičova 13, Bratislava ako vedľajšieho účastníka na strane odporkýň, o zaplatenie 514,14 eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

Súd návrh zamieťa.

Súd odporkyni v 1. rade a odporkyni v 2. rade náhradu trov konania nepriznáva.

Navrhovateľ je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkýň k rukám jeho právneho zástupcu náhradu trov právneho zastúpenia v sume 43,25 eur, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa návrhom domáhal, aby súd zaviazal odporkyne zaplatiť mu spoločne a nerozdielne sumu 514,14 eur s úrokom z omeškania 5,25 % ročne z dlžnej sumy od 17.2.2014 do zaplatenia. Navrhovateľ sa domáha zaplatenia z titulu nesplatenia úveru poskytnutého na základe zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 3.2.2009 a nesplatenia revolvingu čerpaného dňa 19.10.2010, trovy konania, trovy právneho zastúpenia.

Právny zástupca navrhovateľa sa z pojednávania ospravedlnil, súhlasil konať bez jeho prítomnosti.

Navrhovateľ na podanom návrhu trval. Vedľajší účastník na strane odporkýň žiadal zamietnuť celý návrh.

Odporkyne sa na pojednávanie nedostavili, neospravedlnili, nežiadali odročiť termín pojednávania.

Súd vykonal dokazovanie žiadosťou o poskytnutie revolvingového úveru/ zmluvou o revolvingovom úvere č. 8100018664 z 30.1.2009, zmluvnými dojednaniami zmluvy o revolvingovom úvere, kartou klienta, oznámením o zosplatnení zo dňa 6.1.2014, oznámením o schválení úveru zo dňa 30.1.2009, písomnými vyjadreniami navrhovateľa a vedľajšieho účastníka, ako i ostatným obsahom spisu a zistil tento stav veci:

Navrhovateľ ako právnická osoba uzatvoril podľa vyjadrenia samotného navrhovateľa a ním predložených listinných dôkazov s odporkyňou v 1. rade ako dlžníčkou a odporkyňou v 2. rade ako spoludlžníčkou (ako so spotrebiteľmi) dňa 30.1.2009 (nie 3.2.2009 - ako uvádza v návrhu navrhovateľ) zmluvu o revolvingovom úvere, ktorej súčasťou sú Zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere (ďalej len „ZdZoRÚ“). Na základe predmetnej zmluvy im bol poskytnutý úver vo výške 829,85 eur (takáto suma je uvedená v samotnej zmluve). Zmluvné strany si dohodli mesačnú splátku istiny 46,74 eur vždy k 24. dňu v mesiaci, počet splátok 36, RPMN za úver 64,31 %, ročnú úrokovú sadzbu úveru 68,86 %, priemernú RPMN za úver 34,92 %.

Z obsahu oznámenia navrhovateľa o schválení úveru dlžníkovi z 30.1.2009 súd zistil, že predmetné oznámenie je podpísané len navrhovateľom a sú v ňom okrem iného uvedené i údaje: dátum splatnosti prvej splátky: 24.3.2009, dátum splatnosti poslednej splátky úveru 24.2.2012.

Navrhovateľ uviedol, že poskytol odporkyňam dňa 19.10.2010 revolving vo výške 1.121,76 eur, ktorý mali zaplatiť odporkyne v 24 mesačných splátkach po 46,74 eur.

Z obsahu karty klienta z 17.2.2014 doloženej navrhovateľom a obsahu čl. 8 Dohody o poskytnutí služby ako súčasť Zmluvy o revolvingovom úvere mal súd preukázať, že odporkyňam bola reálne vyplatená dňa 3.2.2009 jednorázovo suma 762,80 eur a dňa 19.10.2010 jednorázovo suma 389,86 eur (t.j. spolu 1.152,66 eur), celkovo odporkyne zaplatili sumu 2.290,26 eur.

Na základe žiadosti odporkyň došlo k dohode na odklade splátok č. 30,31,32,38,39,40 a odporkyne sa ich zaviazali splatiť ako splátky č. 61,62,63,64,65,66. Podľa vyjadrenia navrhovateľa sa odporkyne dostali do omeškania s úhradou splátok už pri splátke č. 37. Odporkyne do okamžitej splatnosti úveru zaplatili podľa navrhovateľa celkovo 2.290,26 eur. Nakoľko boli odporkyne v omeškaní s zaplacením splátky č. 56 o viac ako tri mesiace, navrhovateľ si podľa § 565 OZ uplatnil právo na okamžitú splatnosť úveru. Navrhovateľ listom z 6.1.2014 oznámil dlžníkom zosplatnenie celého úveru od uplynutia 15 dní od doručenia tohto oznámenia. Navrhovateľ v návrhu uvádzal, že po zosplatnení mal dlžník ešte uhradiť celkovo 514,14 eur dňa 16.2.2014. Súd si z toho ustálil, že bol úver zosplatnený k dňu 16.2.2014. Do podania návrhu odporkyne zvyšnú sumu neuhradili, preto si navrhovateľ uplatnil úrok z omeškania.

Vedľajší účastník doručil súdu 03.10.2014 oznámenie o vstupe do konania na stranu odporkyň, žiadal poslať návrh s prílohami.

Vedľajší účastník sa vo svojom písomnom vyjadrení odvolal na ustanovenia § 52 a nasl. OZ, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení neskorších predpisov, § 101 OZ, § 103 OZ pre vznesenie námietky premlčania. V rámci vyjadrenia uviedol, že zmluva o revolvingovom úvere je spotrebiteľskou zmluvou. Zároveň vniesol námietku premlčania, lebo bol podľa neho nárok uplatnený na súde po uplynutí premlčacej doby. Poukázal na to, že odporkyňa nepodpísala zmluvné dojednania a preto nemohli pre odporkyňu znamenať záväznosť. Vedľajší účastník poukázal aj na výšku ročnej úrokovej sadzby úveru a revolvingu vo výške takmer 70%, predpokladanej RPMN vo výške 70 %. Má za to, že táto dohoda o výške úrokov alebo odmeny za poskytnutie úveru sa prieči dobrým mravom a preto je neplatná. Záverom dal do pozornosti, že zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje obligatórne náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 z. č. 129/2010 Z. z. a preto je podľa § 11 ods. 1 citovaného zákona úver bezúročný a bez poplatkov. K prípadnému argumentu navrhovateľa, že termín konečnej splatnosti úveru sa nachádza v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi uviedol, že toto sa považuje podľa § 44 ods. 2 OZ za nový návrh, ktorý odporkyňa nepodpísala. Žiadal zamietnuť návrh v celom rozsahu.

Uplatnil si trovy právneho zastúpenia v sume 86,50 eur počítajúc odmenu za jeden úkon právnej služby vo výške 34,86 eur. Uplatnil si odmenu za 2 úkony právnej služby 2 x 34,86 eur (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné vyjadrenie) a 2 režijné paušály po 8,39 eur.

Nakoľko bola základná zmluva o revolvingovom úvere uzatvorená dňa 30.1.2009 a dňa 3.2.2009 došlo k prvému jednorázovému čerpaniu, za účinnosti zákona č. 258/2001 Z. z., súd v konaní aplikoval práve ustanovenia tohto právneho predpisu a nie zákon č. 129/2010 Z. z. na ktorý sa vedľajší účastník odvolával.

Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov účinného v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch“), tento zákon upravuje niektoré podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

Podľa § 3 ods. 1, 2 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy, veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Podľa § 4 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z. z. účinného k dňu uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná, pričom spotrebiteľ dostane jedno vyhotovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Podľa § 4 ods. 2 písm. a) až j) zák. č. 258/2001 Z. z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať a) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu, b) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa, c) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa v okamihu odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom, d) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, e) celkovú výšku a menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, f) v prípade odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu, opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo poskytnutej služby, g) konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, h) ročnú úrokovú sadzbu; v prípade variabilnej ročnej úrokovej sadzby zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať podmienky zmeny variabilnej ročnej úrokovej sadzby, ako aj index alebo referenčnú sadzbu, ktoré sa vzťahujú na pôvodnú variabilnú ročnú úrokovú sadzbu, i) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Podľa § 4 ods. 3 písm. a), b) zák. č. 258/2001 Z. z. , pri nesplnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo b) dodaný tovar, alebo poskytnutá služba. Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Podľa § 25 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. právne vzťahy, ktoré vznikli pred 11. júnom 2010 na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sa spravujú podľa doterajších predpisov, ak tento zákon v odseku 2 neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. ustanovenia § 10 ods. 2 a 3, § 12, 14, 17 ods. 1 a 2 a § 18 sa od 11. júna 2010 použijú aj na právne vzťahy vzniknuté na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola uzavretá pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona na dobu neurčitú a podľa ktorej sa po nadobudnutí účinnosti tohto zákona poskytuje alebo môže poskytovať spotrebiteľský úver.

Podľa § 52 ods. 1, 2,3,4 Občianskeho zákonníka (účinný k dňu uzatvorenia zmluvy, t.j. 30.1.2009), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 1, 2, 3, 5 Občianskeho zákonníka, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa čl. 3 b. 1 Smernice č. 13/1993 Rady EHS zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa.

Nakoľko mal súd preukázané, že odporkyne reálne vyčerpali jednorázovo úver v sume 762,80 eur dňa 3.2.2009 a dňa 19.10.2010 jednorázovo 389,86 eur, súd to vyhodnotil ako dva spotrebiteľské úvery.

Ustanovenia zákona č. 258/2001 Z. z. predstavujú špeciálny predpis k úprave úverových zmlúv. Zmluvy o spotrebiteľskom úvere predstavujú osobitný zmluvný typ záväzku upravený osobitným zákonom č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý osobitne ustanovuje náležitosti zmluvy a v ostatných náležitostiach odkazuje na úpravu ustanovení v Občianskom zákonníku.

Podľa § 517 ods. 1 veta prvá a ods. 2 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Predmetom konania je zaplatenie sumy 514,14 eur s úrokom z omeškania 5,25 % ročne z dlžnej sumy od 17.2.2014 do zaplatenia z titulu nesplatenia úveru poskytnutého na základe zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 30.1.2009, nesplateného revolvingu čerpaného v sume 389,86 eur dňa 19.10.2010.

Vzhľadom na preukázanú skutočnosť, že dlžníkom bol úver poskytnutý jednorázovo a to reálne vo výške 762,80 eur a následne skoro o rok neskôr v sume 389,86 eur tiež jednorázovo, súd si predmetnú zmluvu vyhodnotil ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere a nie revolvingovú zmluvu.

Súd sa najprv vyporiadal s tým, či medzi navrhovateľom a odporkyňou bol uzatvorený občianskoprávny vzťah alebo obchodnoprávny vzťah, lebo zmluva bola uzatváraná s fyzickou osobou ako spotrebiteľom.

Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že navrhovateľ uzatvoril s odporkyňami zmluvu o spotrebiteľskom úvere dňa 30.1.2009, na základe ktorej im preukázateľne podľa karty klienta poskytol úver 762,80 eur pri dohodnutej mesačnej splátke 46,74 eur, v počte 36 splátok. V zmluve bol síce uvedený úverový limit 829,85 eur, ale navrhovateľ reálne preukázal len poskytnutie sumy 762,80 eur. Dňa 19.10.2010 odporkyne jednorázovo vyčerpali ešte sumu 389,86 eur. Podľa doloženej karty klienta mal súd preukázané, že odporkyne uhradili celkovo sumu 2.290,26 eur, teda viac než vyčerpali.

Navrhovateľ v danej veci vystupuje ako podnikateľ, ktorý koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a odporkyne ako spotrebiteľ, ktorý nemá postavenie podnikateľa, a ktorý nemohol ovplyvniť podstatný obsah zmluvy a ani obsah všeobecných obchodných podmienok k zmluve, t.j. ani článok, bod. 8 pojednávajúcej o odplate za poskytnutie možnosti v budúcnosti povoliť splátky. Súd dospel k záveru, že v tomto prípade bola uzatvorená formulárová spotrebiteľská zmluva dňa 30.1.2009. Text zmluvy bol vopred pripravený, dlžník ako spotrebiteľ nemal možnosť žiadnym podstatným spôsobom zasahovať do jej obsahu a ani do obsahu príslušných obchodných podmienok tvoriacich neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Navrhovateľ konal pri uzatváraní zmluvy v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti a odporkyne zmluvu uzatvorili ako spotrebiteľ, lebo pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy vystupovali

ako „fyzická osoba“ nekonajúca v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, spotrebiteľský úver im bol poskytnutý na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Na základe týchto myšlienkových pochodov si súd ustálil, že právny vzťah medzi účastníkmi založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere je nevyhnutné posudzovať podľa zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy bez ohľadu na to, že predmetná zmluva je tzv. absolútny obchod. S poukazom na vyššie uvedené a vychádzajúc zo zásady lex specialis derogat lex generalis, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch ako i ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník súd vyhodnotil zmluvný vzťah medzi účastníkmi konania podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch.

Z obsahu zmluvy z 30.1.2009 si súd ustálil, že v nej nebol v zmysle § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z. z. jasne a určite vymedzený počet a termíny splátok úrokov a iných poplatkov. Bola uvedená len výška mesačnej splátky. Takýmto postupom sa obchádzali jednotlivé ustanovenia zák. č. 258/2001 Z. z. a to ust. § 4 ods. 2 písm. i) zák. č. 258/2001 Z. z., podľa ktorých zmluva musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru nie je svojvoľné, ale predstavujú prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Pokiaľ pod poplatky nie je možné zahrnúť úrok a s ohľadom na to, že úroky sú splatné so splatnosťou jednotlivej splátky, úroky možno požadovať do zaplatenia a to aj predčasného, je úplne vylúčené, aby suma celkových úrokov bola pojatá priamo do mesačnej splátky. Nakoľko v zmluve nebola splnená základná náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. i) zák. č. 258/2001 Z. z., podľa ktorých zmluva musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, teda rozčlenením jednotlivých čiastok, nie len výšku splátok, je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov podľa § 4 ods. 3 zák. č. 258/2001 Z. z.

Súd preto odčítaním zaplatenej sumy 2.290,26 eur od reálne vyčerpanej celkovej sumy 1.152,66 eur (762,80 eur + 384,86 eur) zistil, že odporkyne uhradili vyššiu sumu, než jej bola reálne preukázateľne fyzicky poskytnutá. Nakoľko na úver je potrebné obligatórne prihliadať ako na bezúročný a bez poplatkov, a odporkyne preukázateľne uhradili viac, preto súd návrh zamietol v celom rozsahu ako nedôvodný. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa súd už ani nezaoberal s ďalšou námietkou vedľajšieho účastníka, námietkou premlčania.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa ust. § 149 ods. 1 OSP, ak advokát zastupoval účastníka, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania, je ten, ktorému bola uložená náhrada týchto trov, povinný zaplatiť ju advokátovi.

Podľa ust. § 151 ods. 8 OSP, vo výroku o náhrade trov konania súd vyjadří osobitne trovy právneho zastúpenia a iné trovy konania, ktorých náhrada sa účastníkovi priznáva.

Súd rozhodol o trovách konania v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. V konaní boli úspešné odporkyne, ktoré si žiadne trovy konania neuplatnili, preto im súd ani žiadne nepriznal.

Nakoľko si právny zástupca vedľajšieho účastníka konania uplatnil i trovy právneho zastúpenia, súd sa vypořiadal i s týmto nárokom.

Podľa §93 ods. 2 O.s.p., ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Podľa §93 ods. 4, veta prvá O.s.p., v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba.

V tomto prípade má súd na mysli konkrétne otázku náhrady trov konania pre vedľajšieho účastníka. Súď vychádzal z čl.47 ods.2 Ústavy SR, v zmysle ktorého má každý právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi za podmienok ustanovených zákonom. Z uvedeného ústavného článku, ako aj z ustanovení §

93 ods.2 OSP, §18 OSP, §24 OSP, §25 OSP vyplýva rovnaké právo pre každého účastníka, teda aj vedľajšieho účastníka nechať sa v konaní zastupovať a to aj advokátskou kanceláriou, či advokátom.

Základnou otázkou na rozhodnutie o náhrade trov podľa zásady úspechu vyjadrenej predovšetkým v § 142 ods. 1 O.s.p. vo vzťahu ku trovám právneho zastúpenia advokátom v tejto veci je to, či takéto trovy so zreteľom na skutkovú a právnu zložitost' predmetu súdnej ochrany sú alebo nie sú účelne vynaložené trovy, ak sa súčasne vezme do úvahy aj to, že právne zastúpené advokátom je združenie podľa zákona č. 250/2007 Z.z. Súd prihliadal už aj na zaužívanú súdnu prax pri rozhodovaní v obdobných sporoch, kde je odporcom spotrebiteľ a navrhovateľom je PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. Rozhodovanie o trovách konania je integračnou súčasťou súdneho rozhodnutia ako celku a je samo osebe spôsobilé zasiahnuť do práva účastníka podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako to dôvodil aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len ESĽP) v rozhodnutí zo dňa 6. 2. 1954 vo veci B. proti R., resp. v rozhodnutí zo dňa 7. 10. 2004 vo veci B. proti R. (č. 30428/96, resp. 7689/01). Základnou zásadou, ktorá ovláda rozhodovanie o náhrade trov civilného sporového procesu, je zásada úspechu vo veci vyjadrená v ust. § 142 ods. 1 O.s.p. V tejto zásade sa premieta myšlienka, že ten, kto dôvodne uplatňoval alebo bránil svoje subjektívne právo alebo právom chránený záujem, mal by mať právo na náhradu trov, ktoré pri tejto procesnej činnosti účelne vynaložil proti účastníkovi, ktorý do jeho právnej sféry bezdôvodne zasahoval. Súd v takomto prípade uplatňuje zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu). Predpokladmi, za splnenia ktorých vznikne nárok na náhradu trov konania, sú : a) plný úspech vo veci, ktorý sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozsudku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej, b) účelnosť trov potrebných na uplatňovanie alebo bránenie práva, c) čiastočný úspech vo veci zakladá nárok na pomerné rozdelenie náhrady trov konania alebo na to, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, pričom nárok na čiastočnú náhradu trov konania sa vypočíta tak, že úspech účastníka konania, ktorému vzniká povinnosť na náhradu trov konania, sa odpočíta od úspechu účastníka, ktorému vzniká právo na náhradu trov konania a výsledok zakladá pomerný nárok na náhradu trov účelne vynaložených na uplatňovanie alebo bránenie práva a d) neúspech v pomerne nepatrnej časti veci zakladá nárok na celú náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva, pričom pomerne nepatrná časť sa môže týkať nároku na príslušenstvo v časti uplatneného nároku, ktorá podľa súdnej praxe neprevýši 5 až 10 % z uplatneného nároku vyjadreného v peniazoch. Zásada úspechu vo veci znamená, že účastník, ktorý mal v sporovom konaní plný úspech, má právo na náhradu všetkých trov konania. Posúdenie účelnosti pritom bude závislé od konkrétnych okolností tej - ktorej veci. Podstatou zásady zavinenia je sankčná náhrada nákladov konania, ktoré by v riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zaviniel alebo sa mu prihodila náhoda, ktorá ich vyvolala.

Z obsahu spisu mal súd preukázané, že vedľajší účastník vstúpil do konania oznámením doručeným súdu, pričom odporkyňu v oznámení označil len ako „Balážová Oľga“ a uviedol spisovú značku, žalovanú sumu a žiadal zaslať návrh s prílohami. V tejto súvislosti súd zastáva názor, že účastníci konania majú právo byť v konaní zastúpení advokátom, avšak majú právo len na náhradu trov konania proti neúspešnému účastníkovi konania potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva. Súd je teda oprávnený a zároveň povinný o uplatnenom nároku na náhradu trov konania individuálne rozhodovať z hľadiska ich účelnosti. Súd má z obsahu spisu za preukázané, že vedľajší účastník na strane odporcov dobrovoľne vstúpil do konania, pričom odporkyne nekontaktoval. Následne sa vedľajší účastník vyjadril k návrhu a uplatnil si nárok na náhradu trov právneho zastúpenia. Vzhľadom na cieľ na úlohu vedľajšieho účastníka, ktorými sú ochrana spotrebiteľa je možné predpokladať, že tento disponuje znalosťami a vedomosťami v oblasti spotrebiteľského práva a preto je spôsobilým samostatne ochraňovať spotrebiteľa. Nutnosť a opodstatnenosť svojho právneho zastúpenia vedľajší účastník vôbec nepreukázal a nezdôvodnil ho z hľadiska účelnosti a hospodárnosti. Súd má za to, že takýto paušálny vstup vedľajšieho účastníka do bližšie nepoznaných konaní a udelenie plnej moci advokátovi nemôže byť prejavom naplnenia jeho cieľa a úloh ako občianskeho združenia pôsobiaceho na ochranu spotrebiteľov a taktiež to nemôže byť ani prejavom hospodárnosti jeho konania. Uvedené konanie vedľajšieho účastníka navodzuje stav, že spotrebiteľské združenie neslúži primárne záujmom spotrebiteľa, ale záujmom advokáta, ktorý si v paušálnych podaniach bez bližšej vedomosti o danom konaní (súd má namysli napríklad to, že ani raz nebol v kontakte s odporkyňou, v prospech ktorej chce vystupovať a hájiť jeho záujmy) do ktorého vstupuje vyčísluje aj náhradu trov právneho zastúpenia. Súd posudzoval i samotný obsah vyjadrenia a argumentácie právneho zástupcu.

Vzhľadom na vyššie uvádzané úvahy súd dospel k záveru, že vedľajším účastníkom uplatňované trovy konania (za prevzatie zastupovania a vyjadrenie sa) sú účelne a hospodárne len v časti. Pri rozhodovaní o trovách konania súd vychádzal z § 142 ods. 1 O.s.p. a vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov a priznal mu náhradu trov právneho zastúpenia v sume 43,25 eur. Právny zástupca vedľajšieho účastníka správne vyčíslil odmenu za jeden úkon 34,86 eur počítajúc ju z tarifnej hodnoty 514,14 eur. Suma 43,25 eur pozostáva z: 1/ odmeny za jeden úkon právnej služby 34,86 eur (za prevzatie a prípravu zastúpenia vrátane prvej porady s klientom); 2/ jeden režijný paušál 8,39 eur.

Ako hlavný dôvod neúčelnosti a nehospodárnosti druhého úkonu právneho zástupcu vedľajšieho účastníka (t.j. vyjadrenie sa k návrhu) súd vidí v tom, že v rámci rozhodovacej činnosti súdov sú prípady ako je tento konkrétny prípad (t.j. PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. vers. fyzická osoba ako spotrebiteľ, plnenie titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere) už viac ako rok rozhodované, rozhodnutia sú právoplatné a zverejňované na stránke Ministerstva spravodlivosti SR. A právny zástupca vedľajšieho účastníka vo svojom vyjadrení neuviedol žiadne nové skutočnosti na obranu odporkyne okrem tých, ktoré sú súd známe z už zaužívanej súdnej praxe. Súd pri svojich myšlienkových pochodoch vychádzal tiež z toho, že je jeho povinnosťou v rámci súdnej kontroly v konaní , v ktorom sa veriteľ domáha plnenia, skúmať titul (zmluvu), o ktorý sa jeho nárok opiera.

Čiže súd si ustálil, že v tomto konaní bolo právne zastúpenie vedľajšieho účastníka dôvodné len v rozsahu jedného právneho úkonu a to prevzatie zastúpenia a prvá porada s klientom, pričom v rámci prvej porady mu mohol poskytnúť informácie použiteľné v tomto konaní resp. prefabrikovaný vzor vyjadrenia, do ktorého by si vedľajší účastník doplnil číslo revolvingovej zmluvy, dátum jej uzavretia, žalovanú sumu, dátum oznámenia o zosplatnení, sumu reálne uhradenú odporkyňou, výška RPMN, dátum doručenia zásielky - ide o údaje zhruba na trištvrte strany. Vychádzajúc z samotného obsahu vyjadrenia súd zistil, že zväčša ide o prefabrikovaný vzor vyjadrenia, kde sa dopĺňajú len údaje ako sú vymedzené o vetu vyššie. Právne zastúpenie vedľajšieho účastníka v časti samotného vyjadrenia súd hodnotí za nehospodárne.

V závere súd už len konštatuje, že nedošlo k porušeniu práva na právnu pomoc a rovnosti účastníkov garantovaného čl. 47 ods. 2,3 Ústavy SR, nakoľko predmetné trovy v časti vyjadrenia neboli účelne vynaložené, t. j. nepôsobili v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania. Súd ďalej vychádzal z toho, že vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Podľa údajov registrácie Ministerstvom vnútra SR samotné združenie má v radoch členov osoby, ktoré majú právnické vzdelanie. Združenia na ochranu spotrebiteľa podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z. z. majú možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva. Tieto právne názory zaujali vo svojich rozhodnutiach pr.: Krajský súd v Bratislave v rozhodnutí sp. zn. 5Co/26/2012 a sp. zn. 3CoB/259/2011, Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí sp. zn. 6Co/141/2012, Krajský súd v Banskej Bystrici v rozhodnutí sp. zn. 17Co/91/2012.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia, cestou podpísaného súdu, ku Krajskému súdu v Trnave, dvojmo.

Odvolanie sa podáva na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje (§ 204 ods. 1, veta prvá O.s.p.). Odvolanie musí mať náležitosti požadované ustanovením § 42 ods. 3 O.s.p., tzn. Musí obsahovať označenie súdu, ktorému je určené, označenie účastníkov konania, prípadne ich zástupcov, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda , v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd prvého

stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. a)-f) O.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O.s.p.). Skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu, ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, ak odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 a ak ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa (§ 205a ods. 1 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.